

РЕШЕНИЕ

№ 6688

гр. София, 26.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-12 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Кирил Ст. Петров

при участието на секретаря Ирина Ст. Василева
като разгледа докладваното от Кирил Ст. Петров Гражданско дело № 20231100106220 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по искова молба, подадена от М. И. С. против Прокуратурата на РБ, с която се иска ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца следните суми: сумата от 50 000 лв. – представляваща обезщетение за неимуществени вреди от наказателно преследване за престъпление по чл. 355, ал. 2 вр. с ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 НК срещу ищеца, приключило с окончателна оправдателна присъда от 13.03.2023 г. по ВНОХД № 305/2023 г., ведно със законната лихва от 13.03.2023 г., до окончателното плащане.

Ищецът твърди, че срещу него било повдигнато обвинение, че в периода от м.04.2020 г. до м.04.20 г. в град София, на ул. „*****“ е нарушил правила, установени със Заповед № РД—01-130/17.03.2020 г. на министъра на здравеопазването, издадена против разпространяването на заразна болест по хората - заболяването Ковид 19. Въз основа на повдигнатото обвинение от СРП е внесен обвинителен акт и било образувано НОХД № 15210/20 г. по описа на СРС, 96-ти състав. Производството приключило с влязла в сила оправдателна присъда по ВНОХД № 305/2023 г. Ищецът твърди да е търпял неимуществени вреди – срам, унижение, стрес, притеснение за бъдещето, депресивно състояние, уронване на доброто ѝ име. Не бил назначен на работа поради повдигнатото обвинение. Стресът довел до отключване на неврологичен проблем, посетил психолог. Моли искът да се уважи. Претендира разноски.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК е ангажиран отговор от страна на ответника. Оспорва исквете по основание и по размер. Липсвала причинна връзка между претърпените вреди и действията на прокуратурата. Твърди, че претенцията на ищеца е

прекомерна по размер и не съответства на твърдените с исковата молба вреди. Твърди съпричиняване поради приемането в присъдата, че са налице предпоставките на чл. 9, ал. 2 НК. Моли за отхвърляне на претенциите.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 235 ГПК във връзка с посочените от страните доводи, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявен е иск с правна квалификация чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ;

Установява се, че с постановление за образуване на досъдебно производство от 08.05.2020 г. е образувано досъдебно производство № 844/2020 г. по описа на 1РПУ СДВР, пр. пр. № 19196/2020 г. по описа на СРП за това, че на 02.04.2020 г. в гр. София са били нарушени мерки издадени против разпространяването на заразна болест по хората, като деянието било извършено по време на извънредно положение, свързано със смъртни случаи – престъпление по чл. 355, ал. 2 вр. с ал. 1 НК.

С постановления за привличане на обвиняем от 18.09.2020 г. по досъдебно производство № 844/2020 г. по описа на 1РПУ СДВР, пр. пр. № 19196/2020 г. по описа на СРП е привлечена като обвиняем М. И. С. за това, че в периода от 01.04.2020 г. до 02.04.2020 г. в гр. София, на ул. ***** при условията на продължавано престъпление, с две деяния, които осъществяват поотделно един състав на едно и също престъпление, извършени са през непродължителен период от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, при което последващото се явява продължение на предшестващото е нарушила наредба, правила или мерки, издадени против разпространяването или появяването на заразна болест по хората, а именно заповед РД-01-130/17.03.2020 г. на Министъра на здравеопазването, издадена против разпространяването на заразна болест по хората – заболяването COVID – а именно, че всички лица, които влизат в България от посочените в заповедта държави се поставят под карантина за срок от 14 дни в дома или на друго място за настаняване, в което лицето е посочило, че ще пребивава с предписание на директора на съответната РЗИ – поставена била под карантина за срок от 14 дни на 30.03.2020 г. при влизане в България от Великобритания, с предписания от държавен здравен инспектор на РЗИ – София на място, посочено от нея – гр. София, ул. *****, ет. *****, като напуснала жилището и излязла в двора на сградата и деянието е извършено по време на извънредно положение - престъпление по чл. 355, ал. 2 вр. с ал. 1 вр. с чл. 26, ал. 1 НК.

С присъда от 28.09.2022 г. по НОХД № 15210/2020 г. по описа на СРС е призната М. И. С. за невиновна в това, че в периода от 01.04.2020 г. до 02.04.2020 г. в гр. София, на ул. ***** при условията на продължавано престъпление, с две деяния, които осъществяват поотделно един състав на едно и също престъпление, извършени са през непродължителен период от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, при което последващото се явява продължение на предшестващото е нарушила наредба, правила или мерки, издадени против разпространяването или появяването на заразна болест по хората, поради което М. И. С. е оправдана на основание чл. 304 НПК вр. с чл. 9, ал. 2, пр. 2 НК по

повдигнатото обвинение за извършено престъпление по чл. 355, ал. 2 вр. с ал. 1 вр. с чл. 26, ал. 1 НК.

С решение № 164 от 13.03.2023 г. по в. н. о. х. д. № 305/2023 г. по описа на Софийски градски съд е потвърдена присъда от 28.09.2022 г. по НОХД № 15210/2020 г. по описа на СРС. Решението е окончателно и оправдателната присъда е влязла в законна сила на 13.03.2023 година.

Отговорността по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ представлява специално установена от закона гаранционна отговорност за вреди от непозволено увреждане, поради което същата възниква при наличието на посочените в законовата разпоредба предпоставки и съществуването и не зависи и не може да бъде поставяно в зависимост от други такива, които не са предвидени в закона. За възникване на отговорността са необходими две предпоставки, а именно: 1/. повдигане на обвинение на лице за извършване на престъпление и 2/. наказателното производство да е приключило с оправдано по повдигнатото му обвинение. Тази отговорност е следствие от задължението на прокуратурата да повдига и поддържа в съда обосновани обвинения, както и от задължението и да доказва и установява пред съда виновността на привлечените към наказателна отговорност лица. Именно неизпълнението на това задължение независимо по какви причини е осъществено е основание за възникване на гаранционната отговорност на прокуратурата. Поради това прокуратурата не може да се освободи от отговорност по реда на ЗОДОВ, установявайки, че нейните служители са действали добросъвестно. Крайният акт, с който се определя законосъобразността или не на обвинението е влязлата в сила оправдателна присъда. Именно с нея се констатира незаконосъобразността на обвинението. Това сочи на извода, че това е обективна отговорност, която се носи винаги, когато са налице посочените в разпоредбата предпоставки.

При така установените по делото факти съдът приема, че е осъществен съставът на чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ. Спрямо ищцата е повдигнато обвинение за извършено престъпление от общ характер като с влязла в сила присъда е била призната за невинна и оправдана по така повдигнатото ѝ обвинение за престъпление по чл. 355, ал. 2 вр. с ал. 1 вр. с чл. 26, ал. 1 НК. Без значение за тази отговорност е това дали на определен етап от производството действията на прокуратурата са били законосъобразни и обосновани с оглед на събраните до този момент доказателства или дали при извършването им са спазени всички предвидени процесуални правила. Без значение е и това какво е било вътрешното убеждение на длъжностните лица, извършили съответното действие или дали същите са действали правомерно. Отговорността е обективна и е без значение кои от правозащитни органи – съд, прокуратура и разследващи органи, и в каква степен с действията си те са допринесли за увреждането. Прокуратурата на РБ е процесуален субституент на Държавата по иска и не може да се освободи от отговорност, нито тя да бъде намалена поради това, че цялостното увреждане е причинено и от действия на други държавни органи по чл. 2 ЗОДОВ, като е без значение дали действията им са били процесуално законосъобразни и вината на длъжностите лица – *решение № 70/29.03.2016 г. по гр. д. № 5257/2015 г. на IV г. о. на ВКС.*

Налице са всички елементи от фактическия състав на отговорността по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ.

Размерът на обезщетението на доказаните неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Понятието „справедливост“ по смисъла на чл. 52 ЗЗД обаче не е абстрактно понятие. Във всеки случай, за да отговаря на критерия справедливост, определеното от съда обезщетение следва при отчитане на всички релевантни по делото обстоятелства, относими към пострадалото лице и претърпените от него увреждания по най-пълнен начин да обезщетява претърпените болки и страдания и в този смисъл да се явява техен паричен еквивалент. Конкретно при исковете по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ такива правно релевантни обстоятелства за определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди са: тежестта на повдигнатото обвинение, дали то е за едно или за няколко отделни престъпления – умишлени или по непредпазливост; дали ищецът е оправдан по всички обвинения или по част от тях, а по други е осъден; продължителността на наказателното производство, включително дали то е в рамките или надхвърля разумните срокове за провеждането му; вида на взетата мярка за неотклонение, другите наложени на ищеца ограничения в рамките на наказателното производство; както и по какъв начин всичко това се е отразило на ищеца – има ли влошаване на здравословното му състояние и в каква степен и от какъв вид е то, конкретните преживявания на ищеца, и изобщо – цялостното отражение на предприетото срещу него наказателно преследване върху живота му – семейство, приятели, професия и професионална реализация, обществен отзвук и др. Обезщетението за неимуществени вреди се определя глобално – за всички претърпени неимуществени вреди от този деликт.

При претендирана отговорност на държавата за вредите, причинени на граждани от действията на правозащитните органи, в тежест на пострадалия е да докаже засягането на съответното благо и с това, ако са доказани останалите елементи от фактическия състав на този вид отговорност, искът за обезщетение е доказан в своето основание. Не е в тежест на пострадалия да докаже всяко свое негативно изживяване, изразило се в душевно страдание, неудобство, безпокойство, срам, както и подобни изживявания, произтекли от причинени или свързани със съответните ограничения физически страдания – виж *решение № 138 от 8.05.2013 г. по гр. д. № 637/2012 г. на IV г. о. на ВКС*, *решение № 434/25.11.2015 г. по гр. д. № 2934/2015 г. на IV г. о. на ВКС*. Нормално е да се приеме, че по време на цялото наказателно производство лицето, обвинено в извършване на престъпление, за което в последствие е оправдано, изпитва неудобства, чувства се унижено, а също така е притеснено и несигурно; накърняват се моралните и нравствените ценности у личността, както и социалното му общуване като в тази именно връзка е и възприетото в съдебната практика разбиране, че при установяване на този вид неимуществени вреди, не бива да се изхожда само от формалните, външни доказателства - *решение № 480/23.04.2013 г. по гр. д. № 85/2012 г. на IV г. о. на ВКС*, *решение № 388/02.12.2013 г. по гр. д. № 1030/2012 г. на IV г. о. на ВКС*, *решение № 466/09.05.2016 г. по гр. д. № 2978/2015 г. на IV г. о. на ВКС*. В останалите случаи, на търсене и съответно установяване на увреждания над обичайното като интензитет и вид, съдът може

да ги уважи само при успешно проведено главно и пълно доказване на вредите и причинната връзка - виж *решение от 11.03.2013 г., по гр. д. № 1107/2012 г. на IV г. о. на ВКС и решение от 15.01.2013г., по гр. д. № 1568/2011 г. на IV г. о. на ВКС.*

В хипотезата на чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ главна предпоставка, обуславяща нейната съставомерност, е наличието на образувано срещу ищеца **/привлечен като обвиняем/** наказателно производство – виж *решение № 50047 от 10.03.2023 г. по гр. д. № 3092/2022 г. на IV г. о. на ВКС.* В случаите, когато първоначално досъдебното наказателно производство е образувано срещу неизвестен извършител при достатъчно данни за извършено конкретно престъпно деяние, а едва по-късно ищецът е бил уличен и/или срещу него е било повдигнато обвинение за същото престъпление, той търпи вреди от наказателното преследване и в периода от време преди уличаването му, респ. – повдигането на обвинението срещу него, ако той е бил единственото лице, което е могло да извърши престъпното деяние, за което производството първоначално е образувано срещу неизвестен извършител. В тези случаи ищецът търпи вредите от наказателното преследване от момента, **в който е узнал за образуваното наказателно производство** за конкретното престъпно деяние, което единствено той би могъл да извърши – виж *решение № 425 от 01.12.2015 г. по гр. д. № 3143/2015 г. на IV г. о. на ВКС.*

Степента на обществена опасност на конкретно извършеното деяние е от значение да се реши дали то представлява престъпление или, макар формално съставомерно, но неразкривайки или изключвайки изискуемата се обществена опасност, е малозначително във визираните форми. Ето защо, самият факт, че деянието не представлява престъпление е достатъчен да ангажира отговорността на прокуратурата, че е възбудила и поддържала незаконосъобразно наказателно производство.

Възражението за съпричиняване е неоснователно. Съгласно разпоредбата на чл. 5, ал. 2 ЗОДОВ и разясненията, дадени в *т. 3 от ТР № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС*, основание да се намали отговорността на правозащитния орган е налице, само в случаите, в които пострадалото лице е допринесло виновно за увреждането. Основание за приложение на чл. 5, ал. 2 ЗОДОВ е пряката причина връзка между поведението на пострадалия и настъпилата вреда, а не извършените от пострадалото лице действия, по повод на които е повдигнато обвинение. Съпричиняване по смисъла на чл. 5, ал. 2 ЗОДОВ е налице, когато настъпилият вредоносен резултат е в причинно-следствена връзка с поведение на пострадалия - когато с действията си по време на наказателното преследване той недобросъвестно е създал предпоставки за повдигане и поддържане на незаконно обвинение /напр. при недобросъвестно направени неистински признания, при въвеждане на органите на разследването в заблуждение с цел да се прикрият определени обстоятелства, да се забави или опорочи разследването на престъпление/. Подобни възражения не са въведени с отговора на исковата молба, като ответникът единствено се позовава на чл. 5, ал. 2 ЗОДОВ поради малозначителността на деянието.

Съпричиняването на резултата не следва от факта, че наказателното производство е прекратено, поради малозначителност на деянието - т. е. поради липса на престъпление по

арг. от чл. 9, ал. 2 НК. Преценката за съставомерността на деянието, доказаността на обвинението или наличието на предпоставки по чл. 9, ал. 2 НК, **е в правомощията на разследващите органи**, които решават при установените факти и доказателства дали да повдигнат и поддържат обвинение. Във всеки случай, обаче изхода на наказателното производство – оправдателна присъда поради несъставомерност на деянието, недоказаност или поради незначителност на обществената опасност по чл. 9, ал.2 НК, няма пряка връзка с поведението на пострадалото лице и не би могла да му се вмени като отговорност по чл. 5, ал. 2 ЗОДОВ.

Принципът за справедливост включва в най-пълна степен компенсиране на вредите на увреденото лице от вредоносното действие и когато съдът е съобразил всички доказателства, релевантни към реално претърпените от увреденото лице морални вреди /болки и страдания/, решението е постановено в съответствие с този принцип. Така, за да определи размера на обезщетението за неимуществени вреди, съдът съобрази следното:

- възрастта на ищцата към датата на влизане в сила на оправдателната присъда М. И. С. /42 г./, респ. към м.09.2020 г. М. И. С. е била на 39 г.;

Съдът прецени свидетелските показания на свидетелите Е. Л. и И.С. съобразно чл. 172 ГПК. Според свидетелите обвинението попретило на ищцата да започне работа. Съдът частично кредитира показанията, като ги цени съвкупно и с оглед приетите по делото писмени доказателства, вкл. и от производството по НОХД и приложеното към него досъдебно производство. Установява се, от приложени справки ГД „Гранична полиция“, че в периода 22.11.2020 г. – 17.09.2021 г. ищцата е била извън територията на Република България. Не се спори, че тя е пребивавала на територията на друг континент, вкл. и с оглед развиване на дейност в сферата на търговията. Представен е по НОХД и трудов договор от 08.03.2022 г. с Първа инвестиционна банка АД, където ищцата е назначена на длъжност специалист връзка с клиенти и анализ на трансакции. Оттук и съдът намира, че периодът, в който не се установява ищцата да е трудово ангажирана след повдиганата на обвинението е от м.09.2021 г. до м.03.2022 г. Няма данни ТПО с Първа инвестиционна банка АД да е прекратено, както и не са представени доказателства ищцата да е кандидатствала за по-добре платени позиции, на които да не е приета поради повдигнатото обвинение. Още повече, оправдателната присъда е влязла в сила м.03.2023 г., а по делото липсват доказателства до приключване на съдебното дирене ищцата да е започнала друга работа.

- от датата на привличане като обвиняем /първата призовка, която е връчена на ищцата по ДП е от дата 24.09.2020 г./ до влизане в сила на оправдателната присъда е изминал период от почти 2 г. и 6 месеца;

- обвинението е повдигнато за престъпление, което не е тежко, но за него не е бил приложим институтът на чл. 78а НК;

- чистото съдебно минало на ищцата, което се установява от приложените справки за съдимост;

- наказателното преследване надхвърля разумния срок – съдебното производство

пред двете инстанции общо – около 2 г. и 4 м., относно срока на производството обаче следва да се отчете и поведението на ищцата, която е била в чужбина в периода 22.11.2020 г. – 17.09.2021 г., което е довело до множество отлагания на съдебни заседания по НОХД – 5 съдебни заседание, в които не е даден ход поради неявяването на М. И. С.;

- липсата на наложени спрямо ищцата мерки за неотклонение и/или за процесуална принуда;

- М. И. С. се е явила лично на общо пет съдебни заседания в двете съдебни инстанции, на които е даден ход;

- от приетата по делото СПЕ се установява, че воденото наказателно производство се е отразило с нарушение на емоционалното, социалното, здравословното и ежедневно функциониране, като е налице причинно-следствена връзка между воденото наказателно производство и състоянието на ищцата. Вещо лице сочи, че към момента на прегледа у ищцата персистират тревожно-депресивни симптоми, на понижено настроение, безсъние, липса на удоволствени преживявания, нежелание за общуване с околните, налице са чести очаквания за негативни интеракции с хора. В с. з. вещото лице изяснява, че симптомите при ищцата са образувани или ескалирали след сигнала до Прокуратурата. Отношенията междусъседски са си влошени, но ескалират след подаването на този сигнал.

Като доказателствено средство съдебната експертиза не се ползва с приоритет пред останалите доказателства, а заключението следва да бъде ценено във връзка с останалите доказателства, така както е предвидено с чл. 202 ГПК - виж *решение №91/27.08.2015 г. по гр. д. № 321/2015 г. на II г. о. на ВКС и решение № 267 от 04.03.2014 г. по гр. д. № 30/2013 г., ВКС, I г. о.* Заключението на вещото лице, като всяко доказателствено средство, трябва да бъде обсъдено наред с всички доказателства по делото. Съдът намира, че при съвкупна оценка на доказателствения материал се установява по делото, че тревожно-депресивни симптоми у ищцата и наличието на непреработена стресова реакция са свързани не само с повдигнатото обвинение, а и с влошените междусъседски отношения. Така свидетелските показания на Е. Л. – „От съседа е тормозена, който живее срещу тях“, „Този тормоз на съседа продължава до ден днешен“. „Този тормоз й се отрази изключително тежко, емоционално“. Свидетелят И.С. /баща на ищцата/ също заявява за проблеми и терор със съседите, също така пояснява, че дъщеря му е напуснала апартамента, в който живее и е заживяла в съседния апартамент заедно с родителите си, след всички тези сътресения. Обсъдени съвкупно показанията на свидетелите говорят за породено чувство на уплаха поради влошените съседски отношения, които са довели до това ищцата да се върне и да заживее заедно с родителите си. Повдигнатото обвинение има отношение към тревожно-депресивните симптоми у ищцата, което се установява от СПЕ и ще бъде взето предвид при определянето на размера на обезщетението от съда.

- съдът, взе предвид и общественно-икономическите отношения и отражението им към размера на неимуществените вреди. Налице е връзка между стандарта на живот в страната и претърпените вреди, респективно размера на обезщетението. Тя е израз именно на критерия на справедливостта, който не може да съществува извън конкретните условия, включващи и

време и място на възникване на увреждането, етап на общественно-икономическо развитие, конкретна икономическа конюнктура, стандарт на живот, средно статистически размер на доходите. От статистическа гледна точка /публикуваните данни в интернет страницата на НСИ/ в последните години се наблюдават тенденции относно увеличаване средногодишния доход и разход на лице от домакинството, както и тенденции за увеличаване на минималната работна заплата и същевременно спадане на покупателната способност. Тези критерии следва да бъдат съобразени от съда, като израз на конкретните общественно-икономически отношения при определянето на обезщетението по чл. 52 ЗЗД.

Съдът съобрази всички посочени обстоятелства - периода на наказателното производство, чистото съдебно минало и влошаването на психическото състояние, което обуславя в най-голяма степен размера на обезщетението, както и от друга страна - вида на обвинението, което е за нетежко престъпление, липсата на взети мерки за процесуална принуда, трудовата заетост на ищеца в преобладаващата част от периода на воденото наказателно производство и понастоящем. При съобразяване на всичко изложено съдът намира, че размерът на обезщетението за неимуществени вреди следва да бъде **6 700 лв.** Подобен размер на обезщетението съдът намира, че е съобразен с изискванията на справедливостта, съобразно всички факти и обстоятелства по делото. За разликата над 6 700 лв. до претендирания размер 50 000 лв. претенцията ще се отхвърли.

С т. 4 от ТР № 3/22.02.2005 г. по тълк. д. № 3/ 2005 г. ОСГК на ВКС се приема, че по иска по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ датата на влязлата в сила оправдателна присъда е начална за забавата. Оттук и като законна последица върху уважения размер главната претенция в размер на 6 700 лв. ще се присъди и законната лихва от 13.03.2023 г. /датата на влизане в сила на оправдателната присъда/ до окончателното изплащане.

По разноските:

При този изход на спора разноски се дължат по съразмерност. Разноски се претендират само от ищеца.

Представен е списък за разноски по чл. 80 ГПК и се доказват разноски по производството в размер на общо 3860 лв. Възражението на ответника по чл. 78, ал. 5 ГПК е неоснователно. Заплатеното от ищеца възнаграждение е в размер по-нисък от минималното по Наредба - виж чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредбата /минималното адвокатско възнаграждение съобразно размера на претенцията от 50 000 лв. е 4650 лв./. По съразмерност на ищеца за разноски ще се присъди сумата от **517.24 лв.**

Водим от горното, **СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД**

РЕШИ:

ОСЪЖДА Прокуратура на Република България с административен адрес: гр. София, бул. "Витоша" № 2, да заплати на М. И. С., ЕГН *****, с адрес гр. София, ул. ***** ет. *****, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ, сумата в размер на **6 700 лв.** -

обезщетение за неимуществени вреди от незаконното обвинение в престъпления по чл. 355, ал. 2 вр. с ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 НК, приключило с влязло в сила оправдателна присъда по НОХД № 15210/2020 г. по описа на СРС /потвърдена с решение по в. н. о. х. д. № 305/2023 г. по описа на Софийски градски съд/, ведно със законната лихва от 13.03.2023 г. до окончателното изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над присъдения размер от 6 700 лв. до пълния претендиран размер от 50 000 лв.

ОСЪЖДА Прокуратура на Република България с административен адрес: гр. София, бул. "Витоша" № 2, да заплати на М. И. С., ЕГН *****, с адрес гр. София, ул. *****, ет. *****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **517.24 лв.** разноси по делото по съразмерност.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд с въззивна жалба в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____